

สรุปองค์ความรู้
CoP ที่ ๓ ด้านการบริการวิชาการ
วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย

ประเด็นการแลกเปลี่ยน : การบริการวิชาการ : การบริการวิชาการแบบพันธกิจสัมพันธ์เพื่อสร้างชุมชนเข้มแข็ง

คุณเอื้อ (ประธาน) รศ.จรรยา ขอพลอยกลาง

คุณอำนวย (จุดประกายความคิด) ผศ.พนม อินทฤทธิ์

คุณกิจ (สมาชิกในกลุ่ม) อาจารย์จรินทร์ พุดงาม
อาจารย์รุ่งโรจน์ จินต์วง
อาจารย์อนิรุทธิ์ ส่งศรี
อาจารย์สุภาวดี มีแก้ว
อาจารย์เปรมจิต รongสวัสดิ์
อาจารย์อนุชิต วิเชียรชม
อาจารย์คมสิทธิ์ สิทธิประการ
อาจารย์วิญญู วงศ์วิวัฒน์

คุณลิขิต (ผู้บันทึก) ดร.จิตติกร จันทร์วุ่น, ดร.อุไรวรรณ สุขยง, อาจารย์เอกนุช ณ นคร

คุณวิศาสตร์ อาจารย์กมลยใจ ครุฑจ้อ

แนวปฏิบัติที่ดีด้านการบริการวิชาการ

- ยึดตามหลักแนวทางพระราชดำริขององค์ในหลวงรัชการที่ ๙ โดยใช้หลักการ “เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา”
เข้าใจ หมายถึงต้องทราบถึงบริบท ความต้องการของชุมชน
เข้าถึง หมายถึง การเข้าถึงผู้นำชุมชน เนื่องจากชุมชนมีความหลากหลายดังนั้นผู้นำชุมชนจึงมีความสำคัญในการนำพากลุ่มชาวบ้านให้เข้าร่วมและดำเนินกิจกรรมได้อย่างราบรื่น
พัฒนา หมายถึงการปฏิบัติจนเกิดผลสัมฤทธิ์ จะไม่ยอมล้มเลิกจนกว่าจะสำเร็จ ได้รับประโยชน์และก่อให้เกิดรายได้แก่ชุมชนอย่างต่อเนื่อง
- เมื่อพบปัญหาในการทำงาน แก้ไขโดยการทำความเข้าใจร่วมกันกับชุมชนและหาแนวทางแก้ไขปัญหาให้ตรงประเด็น
- แนวทางการบริการวิชาการแบ่งได้เป็น ๒ รูปแบบ ๑) การนำความรู้จากงานวิจัยสู่บริการวิชาการ ๒) การใช้หลักองค์ความรู้ไปใช้ในงานบริการวิชาการ
- ยึดผลประโยชน์ของชุมชนเป็นหลัก เพื่อเป็นการจูงใจให้ชุมชนพัฒนางานอย่างต่อเนื่อง
- กำหนดกลุ่มเป้าหมายและโจทย์ในการบริการวิชาการให้ชัดเจน

ปัญหา อุปสรรค/แนวทางแก้ไข

- กลุ่มชุมชนมีความเข้มแข็งไม่เพียงพอ ทำให้การบริการวิชาการเกิดความไม่ต่อเนื่อง
- ขาดการติดตาม และประเมินผลอย่างต่อเนื่อง
- บริการงานวิชาการไม่ตรงเป้าหมาย เนื่องจากไม่ทราบความต้องการที่แท้จริงของชุมชน
- ขาดการเผยแพร่ผลงานด้านบริการวิชาการทำให้ไม่เป็นที่รู้จักมากเพียงพอ
- ขาดหน่วยงานที่เป็นศูนย์กลางในการถ่ายทอดเทคโนโลยีและเผยแพร่สิ่งประดิษฐ์

ปัจจัยแห่งความสำเร็จ

๑. ความเข้มแข็งของผู้นำในชุมชน ผู้นำชุมชนต้องเป็นที่ยอมรับและเคารพนับถือและเชื่อมั่นของสมาชิกในชุมชน
๒. การบริการวิชาการที่เกิดขึ้นจะต้องเกิดประโยชน์ต่อชุมชนโดยส่วนรวมอย่างเป็นรูปธรรม เช่น เกิดรายได้แก่สมาชิกในชุมชนอย่างต่อเนื่อง หรือได้รับประโยชน์ร่วมกัน
๓. ความหลากหลายและปริมาณของทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน เช่น ในชุมชนกะโสมมีป่าสาकुจำนวนมากพร้อมที่จะผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ชนิดต่าง ๆ เช่น แป้งสาकु ขนมที่ทำจากแป้งสาकु
๔. สร้างจิตสำนึกให้ชุมชนรักและหวงแหนทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชน เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
๕. การทำงานเป็นทีม